

Dobozi Eszter

Szólongató

„Közeli
s megfoghatatlan az Isten.
De ahol veszély fenyeget,
fölmagaslik a menedék is.”
(Hölderlin: *Patmosz*, ford.: Kálnoky László)

Mennyi ideje is már,
hogy készülök szólni Hozzád,
nem tudom én,
mint ahogy azt sem,
melyik arcodra nézzek,
míg Veled értekezem.

Lássalak úgy,
amiként a Neckar fölötti toronyban
bomlottan sínylődő láthatott,
magába süppedőn, amikor
egy-egy halhatatlan sorára föleszmélt?
Lássalak: testvért a görög istenek között,
ki néki mégis az *Egyetlen*?

Lássalak, ahogy' ama patmoszi rab
a márványtömbök fölött lebegő látomásnak?
Lássalak, mint pecsétet feltépő
égi Bárányt,
lássalak, mint aki ítéletet tart?

Mint a kavics a szájban,
olyan nehezen perdül
a nyelvem, a szó
már tűródne vissza
oda, honnan fölfele tört.
A papír, a sima fehér lap
visszariaszt: félelmetes az,
ami véglegesül,

DOBOZI ESZTER (1956) költő, író, kritikus. A Kecskeméti Művészetoktatási Intézmények igazgatója. Utóbbi kötete: *Kötés* (versek, 2013).

s addig igaz, amíg forrong,
formálódik az alaktalan,
pislákolón a gyáva szövétnek
remegőn töltve be itt
levegőt, tereket.

Inkább látom őt,
mint föld szülte pálmafát,
pálmafa ágát,
ága bimbaját,
Mária szülte virágát.
Lássalak úgy: világ világát,
mintsem omló babilonok
s a harag napja fölött
trónoló királyok Királyát.

Szólítalak, ahogy testvért a nővér,
szólítalak én: örök Bátyánkat,
ki itt járt közöttünk,
ki velünk volt egy,
mint az egytest, az egyvér.

Mintha csak magammal
s magamban faggatóznom,
úgy kérdelek,
hiányzik-e, mondd, a táj,
hol egykor vándoroltál,
hiányzik talpad alól a föld?

Te ismered, milyen
a bőr s a homokszemek érintkezése.
Te tudod, mi' zöld sarjadón
a fűcsomó! Emlékszel,
a selymes hajzat
hogy' rálobbant a lábfejedre?

Ahol Te vagy, e szó, emlék,
jelent valamit egyáltalán?
De föl kell hogy derengjen, mi íz,
mi szín. A hajnali madárszó
ott a füledben? Érzed
bizonytal a tömjént, mirhát.

Alig kibírható ragaszkodásomat
a mindig változóhoz Te ne értenéd?
S hogy hajlékunk mind marasztalóbb,
ahogy rohannak az évek,
és fogva tart a folyton születő s haló,
majd megint csak születőben a televény...
Így kérlek, Uram, hogy tarts meg itt,
amíg a dolgom erre hajt, ide hajszol...

Milyen földrészek virulnak?

A. J.-nek

Emlékszel még: megfordulni se tudtam
fektemben, s mily gyötrelem volt felállni
is, hát még lépegetni, s mint a múltam,
úgy fáj a lélegzés s a lenni bármi

áron. Örölt, mit meg sosem tanultam,
s szívott volna magába, mint a lápi
világ, a sosem látott. Úgy nyomultak
át felhőerdők s vízmélyi oázis,

óriás tintahal, tengeri rózsák
s fénylő ragadozók cikázva rajtam,
mint a kihunyni készülő tudatban

merül föl: az Andok lábánál volna
jó csücsülni. Mit a Föld isten-anyja¹
s Türkiz² istennő éjjelente rótt rám,

1 A Csomolungma jelentése tibeti nyelven.

2 A Cho Oyu hegycsúcs jelentése tibeti nyelven.

a képzelet tornája csak. Mi lények
nyüzsögnek a házunk előtt a fűben,
a nőttön-növő szálacsókák tövében,

nem tudom még, s a szelek, ha elülnek,
mit várnak a magocskák a szivarfák
nyíló termésében. A dal, mi szúrten

jön a fülembe, honnan száll? A kéreg
alól üzen így valaki? Az arcán
a tojásdad és karéjos levélnek
mi borong? Meg se néztem: a fagyal már

meghozta bogyóit. A szirmok újak
ott a vadon tenyésző farkasalmán?
S ki itt álmodol egyik oldalamnál,
Tebenned milyen földrészek virulnak?

Kosztos Endre: Madár, fészékén (szénrajz, 1974)